

583

Διαθήξη

C. 309V

/ Φ 333

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1685/ Δικεβρίου 26 ἐπειδὴ καὶ
οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων οἶδεν τὴν τε] / λείωσιν αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ἡμέρα οὐδὲ τὴν ὥραν
κατὰ τοῦ Κυρίου τὸν λόγον διὰ τοῦτον καὶ ἡ κερά Pήνη γυν[ὴ τοῦ] / ποτὲ Νικόλα
Ψηψῆ εύρισκομένη εἰς κλίνη κατάκοιτην ἀσθενής μὲν τῷ σώματιν ὑγιής δὲ τὸ
νοεῖν / καὶ φρονήματιν σῶον γάρ ἔχει τοῦ νοῦ ἀκεραίᾳ τῇ γλώτταν καθαρὰν τὰς
ἀκοὰς καὶ τὰς ἑτέρας τῆς αἱ / σθήσεις / μὰ φοβιζά / μένη τὸν / ἔωρον θά / νατον
μὴν τὴν / καταλάβη / ἀφνίδια καὶ / μείνη ἀδιόρ / θωτην / διὰ τοῦτον ἐπροσκά-
λεσεν ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριον ἵνα διὰ τῆς τοιούτης διαθ[ὴ] / κης διορθω-
θῆσεται.. Καὶ ἐν μπρώτοις ἀφήνει πᾶσιν τοῖς ἐν Χριστιανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπην
καὶ τελει / ωμένη συνγέρεσιν. "Ἐπειτα ζητεῖν καὶ αὐτὴν τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν.
Εἴτα λέγειν πώς ἀφήνει τὴν εὐχὴν / τοῦ ἀφέντην τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεο-
τόκου καὶ τὴν ἐδικήν της ὄλωνῶν της τῶν μπαιδίω καὶ τῆς ἀνεθρεφτῆς / της τῆς
Μαρίνας. "Οθε λέγειν πώς ἀν τῆς τύχην θάνατος νὰ τὴν ἐνταφιάσουσιν εἰς τὸν Μέγαν
Θε / ολόγον εἰς τὴν ἐνορίαν της καὶ ἀφήνει εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν διὰ τὴ ψυχὴν της
τὸ σπίτιν ὅποι τῆς ἥφηκε ὁ μα / καρίτης ὁ διάντρας της εἰς τὸ Ἀγερσανὶ τὸ ὅποι
σπίτιν τὸ ἔκαμε ἀλλαξία μὲ τὸν υἱόν της τὸ Μανώ / λη καὶ ἔδωσέν της ἐκεῖνος τὸ
ἄλλο ποὺ τούφησεν ὁ κύρης του ἐκεῖ πλησίον τοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ καὶ οὕτως τὸ ἀφή / νει
τὴν αὐτὴν ἀλλαξία εἰς τὸ εἰρημένον ναὸν ὡς ἀνωθε μὲ κοντετζίὸν νὰ ξοδιάσῃν ὁ
νοικοκύρης / τοῦ Μέγα Θεολόγου εἰς τοῦ Πατριάρχην ὅ,τι τοῦ πάρην καὶ εἰς τὶς
παπάδες νὰ τὴν ἐνταφιάσου καὶ δὴ / νᾶχη τὸ μνημόσυνον τῆς ψυχῆς της ἀενάως
καὶ τὰ ἔξης. "Ἐπειτα λέγειν πώς ἀφήνει τῆς ἀνεθρεφτῆς / της τῆς Μαρίνας ποὺ τὴν
ἐπῆρε ἀπὸ μικρὴ καὶ ἐνέθρεψέν τη τὸ στρῶμαν της μὲ μία σκλαβίνα μὲ / τὰ σεντονά-
κιαν της καὶ μὲ μιὰ μαξελαρομάννα. 'Ακόμη καὶ ἔνα πουκάμισον καὶ μιὰ ποδιὰ καὶ
μιὰ / τραβέρισαν καὶ ἔνα ζευγάριν κάρτζες, ἀκόμη καὶ ἔνα σκαφιδοπούλι καὶ ἔνα
κόνσκινο καὶ μία τρι / χιὰ κ' ἔνα κουρουπάκι καὶ ἔξε κομμάτια σκουτέλλα πλάδενα
ἔνα βαρέλι ξεφουτομένο κ' ἔνα κοφίνι. 'Ακόμη καὶ μία κουρτούνα καὶ δύο καρτου-
τζάκια καὶ ἔναν ἄμποτιν. 'Ακόμη λέγειν πώς ἔχειν δύο χειρόμυλους καὶ ἀ / φήνει
τῆς θυγατέρας της τῆς Κατερίνας τὸν τρανὸ χειρόμυλον καὶ τὸν ἄλλον τῆς "Αννας
καθὼς εὔρι / σκεται μὲ τὴν ἀροδέλα. 'Ακόμη τῆς "Αννας τῆς ἀφήνει τὸ χαρονί της
καὶ τὸ τηγάνι της, ἀκόμη ἀφήνει τῆς Κα / τερίνας μία ρόμπα μὲ τὸν μπαστονποδό-

γυρον και τοῦ Μανώλη ἔνα βαρέλι τεσσάρων μιστάτων./ 'Ακόμη ἀφήν[ει] τῆς "Αν-
νας τὴν κρεββαταριάν της και τὴν σβιάν της και ὅ,τι ἄλλα μασαρία τῆς εύρεθην /
ξεχός ἀπὸ τὰ ἄνωθε γραμμένα μὲ τὴν κοντετζιόν ἡ αὐτὴν "Αννα νὰ τῆς κάμη τὸ
κόλυβόν της / ἥγου τὰ μνημόσυνάν της ἕως τὸν χρόνον κατὰ τὴν τάξιν και τὰ ἔξης.
'Ακόμη και μία λανάρα και μά / γγανον και ἔνα χτένι τῆς Μαρίνας ὅτρες ἥμισυν.
"Ετιν ρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ τοῦ νοταρίου εἰ ἔχειν / παρανγγείλει τὶ ἔτερον και εἶπε
μου ούχιν εἰ μὴ ἡ παροῦσαν της διαθήκην θέλει νὰ εἴναι ίσχυ / ρὰ βεβαία και ἀγά-
λαστην βεβαιώνοντάς την και μὲ ἀξιοπίστους μαρτύρους οἱ ὄποιοι ἀπογράφου
ὑ / πὸ χειρός τος και τὰ ἔξης. 'Ακόμα λέγειν πὼς τὸ κόνισμά της τὴν Εὐαγγελίστρα
τὸ ἀφήνει τῆς "Α / ννας και νὰ τὴν ἔορτάζην και οὕτως λέγειν πὼς ὅποιο παιδί ἥθελε
σκανταλίσην ἡ νὰ συνχύσην στὰ / ὅσαν ἔχειν γραμμένα και ἀφησμένα νὰ ἔχην τὴν
καντάραν της και τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ και ὀλωνῶν / τῶν ἀγίων.

/ — Κήρυκος 'Αργίτης μαρτυρῶ —

/ — Μόλος Μπάκαλος μάρτυρας.

/ — 'Ιωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

584*

Πακτωσία

φ. 310^γ

/ Πρῶτος χρόνος ἥγου ἡ πρώτην νιτράδαν ἀπὸ κεῖ και κεῖ νὰ παίρνῃ ὁ μισέρ
'Ιακουμάκης τὸν διάφορον τῶν / δεκαφτάν ρεαλίων ἥγου 17 / μίστατα κρασὶν και τὸ
ἄλλο ὅπού ἀβαντζάρειν νὰ τὸ παίρνη ὁ λεγόμενος μισέρ / 'Ιακουμάκης καθὼς ἥθελε
διαλαληθεῖν στὸ πατητήριν. Καὶ ὅσον ρεάλιο ἔβγειν νὰ τῆς τὸ μπαντά / ρη ἀπάνω
εἰς τὸ κεφάλι ἥγου στὰ δεκαφτὰ ρεάλια και νὰ γράφουνται ἀπὸ κάτων στὸ ΐδιον
γράμμα. / Εἰ δὲ πάλι και τύχουσιν τὰ ρεάλια τῆς αὐτῆς κερὰ Μαρκέτας νὰ τὰ δίνη
τοῦ αὐτοῦ μισέρ 'Ιακουμάκην / νὰ παίρνη τὸ πρᾶμαν της περὸν νὰ τὸ φάγη ὀφέτος
καθὼς ἄνωθεν γράφομε και ἀπὸ κεῖ και κεῖ νὰ / γίνεται ώς ἄνωθεν. "Οθεν τὰ αὐτὰν
μέρην ἔμειναν κοντέντοιν και ἀνεπαμένοι εἰς τὸν αὐτὸν ταιριασ / μὸν και τὰ ἔξης
βεβαιώνοντας τὴν μπαρών πακτωσία και μὲ ἀξιόπιστους μάρτυρες οἱ ὄποιοι γρά-
/ φουν ὑπὸ χειρός τος. 'Ακόμη νάνκι κρατημένος ὁ μισέρ 'Ιακουμάκης νὰ βάνη τὰ

* 'Η ἀρχὴ τῆς παρακάτω πράξης εἶχε γραφεῖ σὲ φύλλο τοῦ κώδικα που λείπει.